

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/125/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5821202242
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5821202242.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v sporovej právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanému: Matiaso Lucacci, s.r.o., so sídlom Kližanská cesta 1222, 029 01 Námestovo, IČO: 44 729 090, zastúpený zástupcom JUDr. Ferdinand Klinovský, advokát, so sídlom H. R. XXXX/XX, XXX XX A. J., v konaní o zaplatenie 3.713,16 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/58/2021-75 zo dňa 20. júla 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/58/2021-75 zo dňa 20. júla 2022 v napadnutom výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a vo výroku III. o trovách prvostupňového konania zrušuje a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2038,16 Eur, úhradu poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,50 Eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45 %.

2. V uvedenej veci okresný súd podľa žaloby vydal dňa 13.01.2022 pod č.k. 5Cb/58/2021-12 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný včas odpor s odôvodnením poukazujúc na to, že nárok je neopodstatnený.

3. Okresný súd podľa § 180 CSP konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, tento svoju neúčast' ospravedlnil podaním zo dňa 30.05.2022 hospodárnosťou konania, odvolávajúc sa na tisícky žalôb vo veci zaplatenia úhrady za služby verejnosti poskytované RTVS, ktoré žaloby sú podávané na všetkých súdoch po celom území SR, pričom pri takto vysokom počte predmetných súdnych konaní by si to vyžiadalo nemalé náklady, ktoré v konečnom dôsledku len zvyšujú trovy konania, preto súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti. Zotrval na žalobe v celom rozsahu, považujúc nárok za dôvodný a odvolávajúc sa na svoje vyjadrenie zo dňa 25.03.2022.

4. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 4 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z.z., § 6 ods. 3 písm. a), b) a c) zákona č. 340/2012 Z. z., § 6 ods. 4 zákona č. 340/2012 Z. z., § 7 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z., § 9 ods. 1 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z., § 10 ods. 1, 2 a 4 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z. okresný súd žalobe čiastočne vyhovel.

5. Ako nesporné skutkové tvrdenia okresný súd označil, že žalobca je podľa § 4 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z. subjektom, ktorý vyberá úhradu za služby poskytované verejnosti a v prípade ich nezaplatenia je povinný príslušné nároky uplatniť na súde. Žalovaný je platiteľom úhrady za služby

verejnosti podľa § 3 písm. b) zákona, keďže je zamestnávateľom, ktorý zamestnával v období od 11/2009 do 05/2019 v pracovnom pomere a obdobnom pracovnom vzťahu od 3 - 9 zamestnancov, v období od 01/2011 zamestnával od 10 - 49 zamestnancov a v období od 01/2018 zamestnával od 50 do 249 zamestnancov. Žalovanému preto vznikla povinnosť platiť žalobcovi mesačnú úhradu 4,64 Eur (v období od 11/2009 do 12/2010), mesačnú úhradu v sume 18,58 Eur v období od 01/2011 do 12/2017 a mesačnú úhradu v sume 79,66 Eur od 01/2018 do 06/2021 titulom služieb žalobcom poskytovaných v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania. Žalovaný aj napriek výzve žalobcu danej jeho listom zo dňa 09.02.2021 s poukazom na § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., podanom na pošte Bratislava 12 dňa 10.02.2021, ktorý žalovaný prevzal 10.02.2021, nedoplatok vo výške 3.648,66 Eur neuhradil. V priebehu konania žalovaný urobil nesporným časť nároku žalobcu vo výške 2039,66 Eur vrátane poštových sadzieb 1,50 Eur a zmluvnej pokuty 66 Eur, ktorý nárok žalobcu napokon vyplýva aj z prehľadu predpisov a platieb. Preto okresný súd nárok žalobcu v nepopretej a žalovaným uznannej časti žalobcovi priznal vo výške 2038,16 Eur a poštové sadzby spojené s vymáhaním vo výške 1,50 Eur.

6. Vo zvyšnej časti - v časti nároku na zaplatenie sumy 1 675 Eur „súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Žalovaný voči nároku (nim neuznaného) vzniesol námietku premlčania podľa § 101 OZ v spojení s § 7 ods. 3 a § 10 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z.z. Žalobca podal žalobu 15.12.2021, nároky uplatnené za obdobie od 11/2009 do 04/2019 boli najneskôr splatné do 30.11.2018. Omeškania žalovaného nastalo 01.12.2018, týmto dňom je zásadne aj deň, keď právo žalobcu bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde - actio nata, t.j. odo dňa zročnosti (splatnosti) dlhu. Posledný deň lehoty na uplatnenie nároku za toto obdobie uplynul 01.12.2021. Žalobca podal žalobu dňa 15.12.2021, jeho nárok za obdobie od 11/2009 do 04/2019, ktorý bol najneskôr splatný 30.11.2018 je premlčaný. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, na ktorú súd musel dôvodne prihliadať, a preto v tejto časti nárok žalobcu zamietol.“ O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a z dôvodov podľa § 256 ods. 2 CSP a žalobcovi majúcemu čiastočný úspech priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 45 %, t.j. v rozsahu jeho čistého úspechu. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie istiny 3713,16 Eur, priznaná časť nároku žalobcu - jeho úspech predstavuje 2039,66 Eur, čo je 55 %, potom čistý úspech žalobcu je 45 % (100-55 = 45).

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca podľa § 355 ods. 1 CSP v spojení s § 365 ods. 1 písm. h) CSP proti výroku II. a III. odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu okresný súd nesprávne právne posúdil otázku premlčania. Okresný súd v ods. 16. napadnutého rozsudku uviedol, že: „Vo zvyšnej časti - v časti nároku na zaplatenie sumy 1 675 eur súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Žalovaný voči nároku (nim neuznaného) vzniesol námietku premlčania podľa § 101 OZ v spojení s § 7 ods. 3 a § 10 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z. Žalobca podal žalobu 15.12.2021, nároky uplatnené za obdobie od 11/2009 do 04/2019 boli najneskôr splatné do 30.11.2018. Omeškania žalovaného nastalo 01.12.2018, týmto dňom je zásadne aj deň, keď právo žalobcu bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde - actio nata, t.j. odo dňa zročnosti (splatnosti) dlhu. Posledný deň lehoty na uplatnenie nároku za toto obdobie uplynul 01.12.2021. Žalobca podal žalobu dňa 15.12.2021, jeho nárok za obdobie od 11/2009 do 04/2019, ktorý bol najneskôr splatný 30.11.2018 je premlčaný. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, na ktorú súd musel dôvodne prihliadať, a preto v tejto časti nárok žalobcu zamietol.“ Žalobca nesúhlasí s touto argumentáciou súdu prvej inštancie a je presvedčený, že vzťah strán sporu, a na to nadväzujúcu otázku premlčania je potrebné posudzovať podľa ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka: „Touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti.“ Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov: „Zriaďuje sa Rozhlas a televízia Slovenska ako verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorý poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania.“ Podľa § 2 ods. 2 písm. a) a b) Obchodného zákonníka: „Podnikateľom podľa tohto zákona je osoba zapísaná v obchodnom registri; osoba, ktorý podniká na základe živnostenského oprávnenia.“ Je nespochybniteľné, že žalobca ako verejnoprávna inštitúcia spadá pod definíciu subjektu verejného práva pri zabezpečovaní verejných potrieb (verejnoprávneho televízneho a rozhlasového vysielania) a žalovaný vystupuje ako podnikateľ pri podnikateľskej činnosti, a preto je vzťah medzi žalobcom a žalovaným, a tiež námietku premlčania potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka. „Uvedený názor podporuje aj rozhodovacia prax súdov, napr. rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn.: 15Cb/254/2015,

Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 5C/163/2015, Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn.: 15Cb/248/2015, Okresného súdu Senica, sp. zn.: 6Cb/40/2015. Tento názor nepriamo potvrdil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn.: 2Cob/168/2016, v ktorom sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi rozhodnutia súdu 1. inštancie. Dovoľujeme si tiež uviesť právny názor Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 3Cob/26/2019 zo dňa 30.09.2020, ktorý v bode 32 uvádza: „ Na základe uvedeného preto bolo potrebné tento zo zákona vzniknutý vzťah medzi žalobcom a žalovaným definovať ako obchodno-závazkový vzťah (ide o vzťah medzi žalobcom ako verejnoprávnu inštitúciou zriadenou zákonom a žalovaným podnikateľom - 261 ods. 2 Obchodného zákonníka), a preto sa na tento vzťah mali použiť príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, a teda aj otázku premlčania a jej dĺžky je potrebné posúdiť podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.“

8. V odvolaní žalobca namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je prejavom nejednotnosti a nepredvídateľnosti rozhodovania okresného súdu a porušením princípu právnej istoty a doktríny legitímnych očakávaní žalobcu. Žalobca má za to, že v predmetnom prípade sa jedná o diametrálne odlišnú rozhodovaciu činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pričom táto situácia je ústavne neutržateľná. (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Ak by súd prvej inštancie otázku premlčania posúdil správne, „musel by dospieť k záveru, že je potrebné vychádzať zo 4 - ročnej premlčacej doby podľa § 397 Obchodného zákonníka. V zmysle uvedeného mal súd prvej inštancie zaviazvať žalovaného k úhrade nepremĺčanej časti žalovanej istiny vo výške 3 364,30 Eur (za obdobie od 12/2017 do 06/2021), pokuty vo výške 66 Eur podľa § 10 ods. 4 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 340/2012 Z. z.“) a poštových sadziab vo výške 1,50 Eur podľa § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z.“ Okresný súd však rozsudkom žalobcovi priznal sumu vo výške 2 038,16 Eur (pozostávajúcu z 1 972,16 Eur a pokuty vo výške 66 Eur) a úhradu poštových sadziab spojených s vymáhaním vo výške 1,50 Eur. Na základe uplatnenia 4-ročného premlčania sa však žalobca ešte domáha časti istiny vo výške 1 326,14 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi istinou priznanou rozsudkom (na základe aplikácie 3-ročnej premlčacej doby) a sumou, ktorá predstavuje žalovanú sumu po aplikácii 4-ročnej premlčacej doby. Žalobca odvolaním napáda aj výrok III. napadnutého rozsudku, keďže pri správnom posúdení otázky premlčania sa zmení pomer úspechu strán v predmetnej veci. Žalobca navrhol, „aby odvolací súd výrok II. napadnutého rozsudku zmenil tak, že zaväzuje žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 326,14 Eur a výrok III. zmenil tak, že žalobcovi priznáva právo na náhradu trov podľa pomeru úspechu vo veci, prípadne aby rozhodol, že odvolaním napadnuté výroky II. a III. rozsudku sa rušia a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.“

9. K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalobcom napadnutý rozsudok Okresného súdu Námestovo zo dňa 20.7.2022, sp. zn. 5Cb/58/2021, je vecne správny v celom rozsahu. Prvostupňový súd správne posúdil otázku premlčania a správne vyhodnotil, že na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa má aplikovať v otázke premlčania zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej iba „Občiansky zákonník“). Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným upravuje Občiansky zákonník. Názor žalobcu, že otázku premlčania vo vzťahu žalobca - žalovaný majú spravovať ustanovenia zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej iba „Obchodný zákonník“) je nesprávny. Nie sú naplnené všetky zákonné predpoklady na to, aby sa na záväzkový vzťah medzi žalovaným a žalobcom aplikoval § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Uvedená norma vyžaduje (okrem iného), aby na jednej zo strán záväzkového vzťahu stál podnikateľ, ktorý koná v rámci podnikateľskej činnosti. V zmysle právnej teórie sa rozlišujú tzv. základné činnosti, t. j. činnosti, ktoré podnikateľ vykonáva v rámci predmetu podnikania a potom tzv. akcesorické činnosti, ktoré podnikateľ vykonáva za účelom zabezpečenia chodu a rozvoja podniku. Obidva druhy činností sa považujú za „podnikateľskú činnosť“, resp. za činnosť súvisiacou s „podnikateľskou činnosťou“. Spoločnosť Matiaso Lucacci, s. r. o., je textilná spoločnosť, ktorej hlavnou náplňou podnikateľskej činnosti je výroba textilu a jeho následný predaj. Žalovaným „kúpené“ rozhlasové vysielanie a televízne vysielanie, ktoré žalobca poskytuje ako službu verejnosti, nie je súčasťou základných činností žalovaného v akejkoľvek forme - nepredáva vysielanie, za odplatu nesprostredkúva, nie je to materiál, ktorý by použil pri výrobe odevov. Úhradu za uvedené vysielania však platí ani z dôvodu, že by išlo o komoditu či službu, ktorú spoločnosť potrebuje nakúpiť za účelom zabezpečenia chodu a rozvoja podniku. To znamená, že predmetnú úhradu nie je možné považovať ani za akcesorickú činnosť podnikateľa. Do záväzkového vzťahu so žalobcom nevstúpil dobrovoľne. Ocitol sa v ňom výlučne na základe pôsobenia zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska, bez akéhokoľvek ohľadu

na jeho vôľu. Z pohľadu aplikácie § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka je naplnená podmienka, t. j. že na jednej strane záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným stojí podnikateľ. Avšak zostalo nepreukázané, že by bola naplnená podmienka, t. j. že by v záväzkovom vzťahu medzi žalovaným a žalobcom vykonával podnikateľskú činnosť - či už vo forme základnej činnosti alebo akcesorickej činnosti. Keďže naplnenie podmienky nebolo v konaní preukázané, aplikácia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka na vyhodnotenie vzťahu medzi sporovými stranami, osobitne vo vzťahu určenia právneho režimu v otázke premlčania, je vylúčená. Aplikácia Obchodného zákonníka na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je porušením princípu právnej istoty v zmysle čl. 2 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“). Z vykonanej rešerše rozhodnutí slovenských súdov, týkajúcich sa zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska, možno stanoviť, že doposiaľ najvyššie súdne authority (Najvyšší súd SR, Ústavný súd SR) nevytvorili v predmetnej otázke ustálenú rozhodovaciu prax. Za účelom naplňania princípu právnej istoty v takejto situácii je potom nevyhnutné, aby bol navodený taký stav, v ktorom môže každý účastník súdneho konania očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Poukázal na rozsudky Krajského súdu Bratislava zo dňa 17.9.2020, so sp. zn. 4Cob/94/2019, Krajského súdu Prešov zo dňa 11.12.2018, so sp. zn. 1Cob/35/2018 a Krajského súdu Prešov zo dňa 24.9.2020, so sp. zn. 4Cob/63/2020. V rozsudkoch krajské sudy dospeli k záveru, že otázka premlčania v súdnych sporoch, v podstatných rysoch zhodných s tým, v ktorom sa nachádza žalobca a žalovaný, sa má spravovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Navrhol, aby odvolací súd vydal rozsudok, ktorým „I. Rozsudok Okresného súdu Námestovo zo dňa 20.7.2022, so sp. zn. 5Cb/58/2021 sa potvrdzuje. II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.“

10. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania a rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte 3:0.

11. V rámci podaného odvolania žalobca uviedol, že podáva odvolanie voči rozsudku okresného súdu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z.z. CSP z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

13. V procesnej rovine žalobca považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný pre neúplnosť dôvodov, podľa odvolateľa, rozhodných pre vecne správne rozhodnutie sporu. Uvedený dôvod je možné podradiť pod § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Za naplnenie nesprávneho procesného postupu, znemožňujúceho žalujúcej strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, považoval odvolateľ to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal so všetkými dôkazmi a tvrdeniami uplatnenými v rámci žaloby a celého prvoinštančného konania.

14. V odvolaní žalobca uviedol, „že vzťah strán sporu, a na to nadväzujúcu otázku premlčania je potrebné posudzovať podľa ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka: „Touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov: „Zriaďuje sa Rozhlas a televízia Slovenska ako verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorý poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania.“ Podľa § 2 ods. 2 písm. a) a b) Obchodného zákonníka: „Podnikateľom podľa tohto zákona je osoba zapísaná v obchodnom registri; osoba, ktorý podniká na základe živnostenského oprávnenia.“ Je nespochybniteľné, že žalobca ako verejnoprávna inštitúcia spadá pod definíciu subjektu verejného práva pri zabezpečovaní verejných potrieb (verejnoprávneho televízneho a rozhlasového vysielania) a žalovaný vystupuje ako podnikateľ pri podnikateľskej činnosti, a preto je vzťah medzi žalobcom a žalovaným, a tiež námietku premlčania potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka.“

15. Vo vzťahu k vyššie uvedenej odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že podrobil odvolaciemu prieskumu napadnuté rozhodnutie okresného súdu, z ktorého vyplýva: „Vo zvyšnej časti

- v časti nároku na zaplatenie sumy 1 675 eur súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Žalovaný voči nároku (nim neuznaného) vzniesol námietku premlčania podľa § 101 OZ v spojení s § 7 ods. 3 a § 10 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z.z. Žalobca podal žalobu 15.12.2021, nároky uplatnené za obdobie od 11/2009 do 04/2019 boli najneskôr splatné do 30.11.2018. Omeškania žalovaného nastalo 01.12.2018, týmto dňom je zásadne aj deň, keď právo žalobcu bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde - actio nata, t.j. odo dňa zročnosti (splatnosti) dlhu. Posledný deň lehoty na uplatnenie nároku za toto obdobie uplynul 01.12.2021. Žalobca podal žalobu dňa 15.12.2021, jeho nárok za obdobie od 11/2009 do 04/2019, ktorý bol najneskôr splatný 30.11.2018 je premlčaný. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, na ktorú súd musel dôvodne prihliadať, a preto v tejto časti nárok žalobu zamietol.“

16. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy < zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napríklad IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

17. Každý účastník konania má v rámci spravodlivého súdneho konania právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Okrem toho je obsahom základného práva na súdnu ochranu aj to, aby v prípade, ak sa v judikatúre všeobecných súdov, najmä najvyššieho súdu a v doktríne objavujú viaceré výklady a spôsoby používania právnej normy, ktoré sú rozhodujúce pre výrok vo veci, bolo v rozhodnutí o veci samej jednoznačne a presvedčivo vysvetlené, prečo všeobecný súd použil tie metódy výkladu, ktoré použil, aké argumenty ho viedli k tomu, že sa priklonil k prijatému riešeniu, a nie k riešeniu, ktoré tiež už existuje v judikatúre, prípadne v relevantných doktrínach, a aké dôvody ho viedli k tomu, že sa odklonil od existujúcej judikatúry z hľadiska predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

18. V posudzovanom prípade je zrejmé a vyplýva to aj z podaní účastníkov tohto konania, a v konečnom dôsledku aj z judikatúry všeobecných súdov, že súdy judikujú, vo veciach, ktoré sú druhovo rovnaké ako boli posudzované v rozsudku okresného súdu v tomto konaní, v podstate dvoma spôsobmi, teda obranu zvolenú žalovaným vo forme námietky premlčania, vyhodnocujú v zmysle nielen ustanovení Občianskeho zákonníka, ale i Obchodného zákonníka, avšak až po dôslednom vyhodnotení existujúceho skutkového stavu prejednávanej veci. Z rozhodnutia okresného súdu, ktoré v zodpovedajúcom výroku odvolaním napadol žalobca však nie je možné konštatovať dôvody, pre ktoré okresný súd aplikoval výlučne úpravu Občianskeho zákonníka. Odvolací súd nevyklučuje, že okresný súd síce posudzoval dôvody pre aplikáciu Občianskeho zákonníka na prejednanú vec, avšak ak z písomného vyhotovenia odvolaním napadnutého rozsudku takéto posúdenie nevyplýva, tak potom nie je možné vyhodnotiť vo vyvolanom odvolacom konaní (ne)relevanciu takýchto záverov okresného súdu a v nadväznosti nato, potom ani vyhodnotiť vplyv odvolacích dôvodov žalobcu na vecnú správnosť záverov okresného súdu. Odvolací súd konštatuje, že konštantná judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torria C. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balany c. Španielsko z 9. decembra 1994). Okresný súd bez toho, aby odôvodnil posúdenie nároku žalobcu a bez toho, aby sa zaoberal konkrétnou pohľadávkou žalobcu, z hľadiska jej charakteru, podriadil nárok žalobcu pod príslušnú normu hmotného práva, posudzoval námietku premlčania, bez ďalšieho podľa Občianskeho zákonníka. Okresný súd teda podľa odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá nedostatočnosť odôvodnenia sa premietla do nepreskúmateľnosti a tým aj do predčasnosti prijatých záverov okresným súdom.

19. Pripomína odvolací súd na tomto mieste, že vzťah medzi Občianskym zákonníkom (občianskoprávnymi predpismi) a Obchodným zákonníkom vyjadruje § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka <, ktorý znie: „Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich

nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.“

20. Vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu sa uvádza, že reagoval len na argumentáciu žalobcu v odvolaní, majúcu pre vec podstatný význam, a teda v súlade s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2015, podľa ktorého „súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 Občianskeho súdneho poriadku). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument o opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

21. Preskúmaním napadnutého rozsudku okresného súdu a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu za viazanosti rozsahom odvolania odvolacími dôvodmi vyjadrenými v odvolaní žalobcu (§ 379, § 380 CSP) odvolací súd uvádza, že nezistil k momentu rozhodovania podmienky pre potvrdenie ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie a došlo k jeho zrušeniu. Primárne odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP).

22. K vyššie uvedenému odvolací súd primárne uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06). Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa k veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že jeho odôvodnenie nezodpovedalo vyššie uvedenej právnej úprave. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa záverov zjednocujúceho Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016 „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu vyššie uvedeného stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 V Cdo/2/2017 z 19. apríla 2017). Uvedené primerane platí aj pre odvolacie konanie. V danom prípade odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie dáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

23. Z vyššie uvedeného, za konštatovanej dôvodnosti podaného odvolania žalobcom, v rovine prijatých skutkových a právnych záverov, bol vzhľadom na vyššie konštatované skutočnosti rozsudok okresného súdu v napadnutých častiach zrušený v zmysle podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP bola vec súdu prvej inštancie vrátená v zodpovedajúcich častiach na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. V ďalšom konaní súd prvej inštancie procesne zvoleným postupom v súlade s platnou právnou úpravou CSP vyhodnotí všetky skutočnosti, v zmysle vyššie uvedených konštatovaní odvolacím súdom, následne opätovne vec v rozsahu uvedom vo výroku tohto rozhodnutia posúdi a rozhodne nárok

uplatnený žalobou a v zmysle § 220 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP, sa bude zaoberať všetkými tvrdeniami sporových strán žalobcu a žalovaného v celom konaní, včítane tých uvádzaných v štádiu odvolacieho konania, s dôsledným dodržaním procesných postupov vyplývajúcich z CSP, neopomenie i skutočnosti uvádzané v odvolaní a vo vyjadreniach k odvolaniu, s dôrazom na odstránenie nedostatkov vytknutých okresnému súdu týmto rozhodnutím odvolacieho súdu. Okresný súd bude vychádzať z platnej a účinnej právnej úpravy. Pokiaľ v rámci nového konania nedôjde ku kvalitatívne odlišnej zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci, okresný súd bude vychádzať z uvedených záverov krajského súdu.

25. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

26. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

27. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.